

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce **V okno s.r.o.** se sídlem Skaštice 149, zastoupeného společností **TOMÁŠ GOLÁŇ**, daňová kancelář s.r.o., se sídlem Vsetín, Jiráskova 1284, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 20700/14/5000-14307-710132,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 8. 2014, č. j. 20700/14/5000-14307-710132, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám jeho zástupce - společnosti **TOMÁŠ GOLÁŇ**, daňová kancelář s.r.o., do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

[1] Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí - dodatečné platební výměry - Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správce daně“)

ze dne 18. 6. 2013, č. j. 1107271/13/3304-24801-704171, č. j. 1107274/13/3304-24801-704171, a č. j. 1107276/13/3304-24801-704171, kterými správce daně žalobci doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2007 ve výši 57 000 Kč, prosinec 2007 ve výši 114 000 Kč a leden 2008 ve výši 57 000 Kč. Současně ho vyrozuměl o povinnosti uhradit penále dle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), ve spojení s § 264 odst. 13 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), ve výši 11 400 Kč, resp. 22 800 Kč.

[2] Správce daně neuznal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na základě předložených faktur z toho důvodu, že žalobce neprokázal, že fakturovaná plnění byla fakticky přijata od společnosti ELEVANTO s. r. o., čímž došlo k porušení § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o DPH“). Žalobce neprokázal, že zdanitelná plnění byla fakticky přijata od deklarovaného dodavatele a tím současně nebyl prokázán nárok na odpočet daně na základě daňového dokladu vystaveného plátcem.

[3] Žalovaný se s tímto závěrem správce daně ztotožnil a dodatečné platební výměry potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobce namítal, že žalovaný nerespektoval rozhodující důkazy, zejména výpovědi svědků M. K. a P. K., a navíc neprovedl výslech svědka J. G., přestože v rámci odvolacího řízení jiného subjektu v obdobné věci tato svědecká výpověď provedena byla. Postup žalovaného byl v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 Afs 29/2009-92).

[5] Skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně, jelikož správce daně neprovedl výslechy odběratelů žalobce za účelem zjištění, jakým způsobem se o žalobci dozvěděli a zda jejich výběr neovlivnila předmětná reklama. Tuto skutečnost žalobce namítal již v odvolání a žalovaný se s ní žádným způsobem nevypořádal, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Jiní správci daně u jiných subjektů ve věci poskytnutí reklamy společností ELEVANTO s.r.o. provedli výslechy odběratelů i J. G.

[6] Ve věci byly předloženy faktury, smlouvy a materiály prokazující faktické uskutečnění plnění. Svědek P. K. potvrdil, že udělil plnou moc svému bratru M. K. Svědek M. K. potvrdil, že reklamní služby žalobci dodal, pouze si nepamatoval podrobnosti o provedení reklamy, což je po takové době přirozené. Ani výpověď svědka R. K. nevyvrátila tvrzení žalobce. Správce daně tak neuvedl žádné konkrétní důkazy, které by zpochybňovaly tvrzení žalobce ohledně předmětné reklamy.

[7] Jako důkazní prostředek může být použit jakýkoli důkazní prostředek, který nebyl získán v rozporu se zákonem, včetně čestného prohlášení. Svědek nic neprokazuje, ale pouze sděluje to, co vnímal vlastními smysly. Skutečnosti prokazuje daňový subjekt, k čemuž může

pomoci i prohlášení svědka učiněné formou notářského zápisu (zde P. K. a J. G.). Nebylo možné souhlasit s žalovaným v tom, že předložené prohlášení nelze osvědčit jako důkaz, protože nejde o veřejnou listinu. Žalobce zde odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 2 Afs 93/2007-85, a nález Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/04.

[8] Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce neprokázal, že došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění deklarovaným dodavatelem. Žalobce se domníval, že předložil účetní doklady, ústní či písemná vyjádření svědků, které byly v jeho prospěch, a proto měl za prokázané, že služby poskytla společnost ELEVANTO. Samotné uskutečnění služby bylo prokázáno video záznamy. Pochybnosti uvedené správními orgány však nebyly takového charakteru, že by věrohodně vyvracely tvrzení žalobce, což opíral o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 5 Afs 70/2010-93. Za dostatečně prokázaný měl žalobce i rozsah, v jakém bylo plnění provedeno.

[9] Tvrzení žalovaného, že žalobce neunesl důkazní břemeno, je v rozporu se zákonem i judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Jedinými důkazními prostředky, které by žalovaný mohl osvědčit na podporu svého tvrzení, jsou jen výsledky získané v trestním řízení. Svá tvrzení opřel i o rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 8. 2014, č. j. 62 Af 34/2013.

[10] Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo zatíženo podstatnými vadami řízení, kdy se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, a také s přihlédnutím k dalším shora uvedeným skutečnostem, žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[11] Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na názorech uvedených v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že svědeckými výpověďmi se zabýval, ale nevyhodnotil je jako důkazy prokazující uskutečnění reklamních služeb společností ELEVANTO s.r.o. Výpověď svědka J. G. žalobce v odvolání nenavrhl, předložil jen jeho čestné prohlášení ze dne 21. 6. 2013, přičemž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 77/2005-43.

[12] Žalobce nedoložil ani neprokázal počet poptávek a získaných zakázek, ani neuvedl jediného konkrétního odběratele v návaznosti na provedenou reklamu. Žalovaný uznal, že nebylo zpochybněno, že reklama byla provedena, ale nebylo prokázáno, že zdanitelná plnění byla fakticky přijata od deklarovaného dodavatele.

[13] Důkazní břemeno leželo na žalobci, aby prokázal nezpochybnitelným způsobem, že mu předmětné plnění poskytla uvedená společnost. K odstranění pochybností správce daně nepřispělo ani provedení svědeckých výpovědí, s ohledem na to, že výpověď svědka M. K. se zásadně lišila od jeho výpovědi před slovenskou policií. Také žalovaný poukázal na rozpory ve vlastních výpovědích či na jejich nekonkrétnost, proto byly následně shledány nevěrohodnými. Žalovaný uvedl, že bylo možné konstatovat, že žalobce nepředložil správci

daně dostatečné důkazy pro svá tvrzení, že k uskutečnění zdanitelných plnění došlo tak, jak bylo deklarováno. Správce daně nebyl povinen vyhledávat důkazy ve prospěch daňového subjektu a ani mu nemohl určovat, jaké důkazní prostředky má předložit.

[14] Žalovaný nepřijal argument žalobce, kdy ten poukazoval na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 8. 2014, č. j. 62 Af 34/2013, protože předmět uvedeného sporu na nynější případ nijak nedopadal. V dalším žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.

[15] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[16] V podání ze dne 10. 1. 2015 žalobce upozornil na skutečnost, že žalovaný porušil § 92 odst. 2 daňového řádu, neboť nedbal, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji. V případě, že byl rozhodnut neakceptovat čestné prohlášení pana J. G., měl tento institut nahradit pro daňové řízení relevantním úkonem.

[17] Žalobce předložil bezvadné doklady, evidenci a prokázal, že předmětné plnění bylo skutečně realizováno, čímž přešlo důkazní břemeno na správce daně. Žalovaný neuvedl přesně, na základě jakých důkazních prostředků mu vznikly pochybnosti, že tomu tak nebylo. Svá tvrzení žalobce opíral o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-72, kde soudem byla přijata i písemná prohlášení jednatele společnosti. Dále odkazoval též na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 1. 2015, č. j. 62 Af 61/2013-74.

V. Posouzení věci soudem

[18] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[19] Mezi stranami bylo nesporné, že předmětné zdanitelné plnění (reklama - logo žalobce umístěné na vozidle během závodu rallye) proběhlo, a že žalobce předmětnou částku společnosti ELEVANTO s.r.o. uhradil. Žalovaný měl však za to, že žalobce dostatečným způsobem neprokázal, že reklamu skutečně poskytla společnost ELEVANTO s.r.o., uvedená na daňových dokladech, a že tak žalobce neunesl důkazní břemeno dle § 92 odst. 3 daňového řádu.

[20] Ze správního spisu v nyní projednávané věci vyplynulo, že žalobce prokazoval náklady na pronájem reklamní plochy na soutěžním vozidle, objednaný u společnosti ELEVANTO s.r.o., fakturami a smlouvami o pronájmu reklamních ploch, a dále žalobce předkládal materiály k prokázání skutečného umístění loga žalobce na soutěžním vozidle (DVD, fotografie, motoristické časopisy).

[21] Jednatel společnosti ELEVANTO s.r.o. v období od 28. 3. 2007 do 27. 8. 2007 P. K. v rámci mezinárodního dožádání do Slovenské republiky vypověděl, že neuzavíral žádné

smlouvy ani nepodepisoval faktury, ale vše zabezpečoval jeho bratr M. K., kterému udělil plnou moc.

[22] Jednatel společnosti ELEVANTO s.r.o. v období od 27. 8. 2007 do 21. 2. 2008 R. K. v rámci mezinárodního dožádání do Slovenské republiky odmítl vypovídat z důvodu, že by způsobil trestní stíhání sobě nebo osobě blízké.

[23] Svědek M. K. se ve věci vyjádřil prostřednictvím výsledku v rámci trestního řízení ze dne 5. 3. 2008, dále podáním ze dne 27. 9. 2011 nadepsaným jako „Svěddecká výpověď“ ze dne 9. 3. 2011, a výsledkem v rámci daňového řízení dne 2. 3. 2012. V trestním řízení vypověděl, že on a bratr P. K. s nikým neobchodovali a neuzavírali žádné smlouvy za společnost ELEVANTO s.r.o., a že ani nedělali žádnou reklamní činnost. V podání ze dne 27. 9. 2011 i při výsledku dne 2. 3. 2012 potvrdil činnost pro společnost ELEVANTO s.r.o. Vypověděl, že měl generální plnou moc a staral se o společnost ELEVANTO s.r.o. Předmětné smlouvy i všechny faktury vystavil on sám, smlouvu ze dne 3. 8. 2007 podepsal P. K., ze dne 4. 10. 2007 on sám a smlouvy ze dne 17. 9. 2007, 23. 11. 2007 a 2. 1. 2008 podepsal R. K. Faktury podepsal sám, jména na fakturách byla předtištěná. Jednal s oběma jednatelem žalobce. Uskutečnil a zabezpečil realizaci reklamy. Samotné práce byly provedeny subdodavatelsky, ale na jména subdodavatelů si již nevzpomněl.

[24] Bylo tedy prokázáno, že žalobce výdaje na reklamu skutečně vynaložil v daném zdaňovacím období, a přitom nebylo ze strany správce daně zpochybněno, že by náklady na reklamu nesouvisely s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů. Nebyla zpochybněna ani jejich rentabilita a s ní související případná neobvyklá cena.

[25] Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

[26] Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

[27] Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena judikaturou Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat, co sám tvrdí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125).

[28] Podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně jsou stanoveny v § 72 a § 73 zákona o DPH. Pro odpočet daně na vstupu u přijatého plnění ve smyslu § 72 zákona o DPH nepostačuje, pokud daňový subjekt předloží formálně správné důkazy, které vynaložení těchto výdajů pouze nevylučují. Daňový subjekt je povinen vynaložení výdajů v tvrzeném rozsahu

prokázat. Záleží na jeho úvaze a důkazních možnostech, jaké důkazy (v souladu s právními předpisy) k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění navrhne či předloží.

[29] Daňový subjekt splní svou povinnost zpravidla předložením účetnictví nebo jiných povinných evidencí a záznamů. Daňové a účetní doklady, příp. jiné listiny, mohou být ovšem dostatečným důkazem jenom v případě, kdy není pochyb o tom, že plnění bylo poskytnuto tak, jak daňový subjekt deklaroval. Nicméně přestože daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správci daně mohou vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiné evidence. Důkazní povinnost daňového subjektu nicméně není bezbřehá a daňový subjekt prokazuje to, co uvede v daňovém přiznání a co se týká jeho vlastní daňové povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57).

[30] Prokáže-li správce daně v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu důvodné pochybnosti o tom, že ve vztahu k tvrzením uvedeným v daňovém přiznání není účetnictví daňového subjektu věrohodné, úplné, průkazné nebo správné, přesouvá se v takovém případě důkazní břemeno opět na daňový subjekt, který musí svými dalšími tvrzeními a doloženými důkazy pochybnosti správce daně rozptýlit. V takovém případě je daňový subjekt i přes splnění své prvotní povinnosti povinen v intencích § 92 odst. 3 daňového řádu prokázat soulad svých tvrzení s faktickým uskutečněním sporného účetního případu doložením dalších důkazních prostředků, které by jeho tvrzení osvědčily (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119).

[31] Správce daně zpochybnil tvrzení žalobce a k němu doložené důkazní prostředky odkazem na obsah svědeckých výpovědí P., R. a M. K., které byly provedeny v rámci mezinárodního dožádání. Jejich obsah hodnotil správce daně tak, že svědci neposkytli takové údaje, které by realizaci plnění od společnosti ELEVANTO s.r.o. jednoznačně potvrdily. Svědek M. K. vypovídal vždy odlišně, v rozporu s výpovědí P. K. a nebyl schopen specifikovat, kdo konkrétně předmětnou reklamu provedl. Správce daně uzavřel, že jeho výpověď je nevěrohodná a nemá žádnou vypovídací hodnotu. O to pak ve zprávě o daňové kontrole opřel závěr, že z faktur a smluv doložených žalobcem není zřejmé, že reklamu uskutečnil deklarovaný dodavatel - společnost ELEVANTO s.r.o. Z toho důvodu měl za to, že žalobce neunesl své důkazní břemeno.

[32] Takto provedené hodnocení důkazů však podle zdejšího soudu s ohledem na konstrukci důkazního břemene ve smyslu výše citovaných § 92 odst. 3, 4 a 5 daňového řádu neobstojí. Je zřejmé, že dokazováním svědeckými výpověďmi jednatelů společnosti ELEVANTO s.r.o. správce daně nezjistil, jak konkrétně činnost této společnosti probíhala a jak byla organizována, nicméně zároveň z dokazování vyplynulo zjištění, že M. K. ve výpovědi v rámci daňového řízení uvedl, že s žalobcem jednal v jeho sídle, a že zná jednatele žalobce. Dále uvedl „že se staral o celou firmu“. V této souvislosti soud podotýká, že i pokud by společnost ELEVANTO s.r.o. fungovala tak, že fakticky její činnost spočívající v zajištění reklamy byla realizována subdodavatelsky a M. K. byl pověřen pouze „všeobecným zastupováním“, nejedná se o skutečnosti, které vyvrací tvrzení žalobce a především důkazní hodnotu žalobcem předložených důkazních prostředků. Obsahem svědeckých výpovědí v nyní posuzované věci tak tedy bylo prokázáno pouze to, že jeden z jednatelů odmítl vypovídat a druhý uvedl, že pověřil zastupováním společností M. K., který pak k vlastnímu

fungování společnosti ELEVANTO s.r.o. sdělil pouze nejasné a obecné informace, odkázal na své prohlášení a dále uvedl, že se žalobcem jednal prostřednictvím jednatelů. Obsah svědeckých výpovědí tak nevyvrací důkazní hodnotu prostředků ve vztahu k tvrzením žalobce, jako subjektu odlišného od společnosti ELEVANTO s.r.o., a to ani s přihlédnutím k odlišné výpovědi M. K. v rámci trestního řízení. Žalobce těžko mohl znát, natož ovlivnit vnitřní uspořádání a fungování společnosti ELEVANTO s.r.o. a způsob, jakým tato společnost realizovala své smluvní závazky, zda např. subdodavatelsky.

[33] Žalobce jako objednatel reklamy nenesl důkazní břemeno k prokázání toho, jak konkrétně a kým společnost ELEVANTO s.r.o. realizovala svůj smluvní závazek vůči žalobci. Obsah svědeckých výpovědí bratrů K. proto nelze přičítat k tíži žalobce jako daňového subjektu za situace, kdy tvrdí a především dokládá, že reklama na vozidlech byla realizována a byla také zaplacená společnosti ELEVANTO s.r.o. Pokud dále správce daně připustil, že výpovědi svědků nepřinesly nové poznatky, ale ani nevyvrací pochybnosti správce daně, tak k tomu soud uvádí, že správce daně žádné jiné své pochybnosti kromě těch, jež měly vyplynout právě z provedených svědeckých výpovědí, nespecifikoval. Také pochybnosti správce daně ve smyslu § 92 odst. 5 daňového řádu se musí opírat o skutková zjištění, z nichž správce daně vyvodí jasné a logické závěry, proč má důkazní hodnotu žalobcem dokládaných prostředků za nízkou a tím jeho tvrzení za nevěrohodné či nepravdivé.

[34] Soud se ztotožnil s námitkou žalobce, že správce daně pro potřeby prokázání uznatelnosti nároku na daňový odpočet podle § 72 zákona o DPH neunesl důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, tedy že neprokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost tvrzení žalobce podložených formálními doklady a částečně i výpověďmi svědků.

[35] Soud proto k této části argumentace správce daně a žalovaného uzavírá, že svědecké výpovědi, kterými správce daně prováděl dokazování, tvrzení daňového subjektu zásadním způsobem nevyvrátily. Jejich předmětem bylo zejména vnitřní fungování společnosti ELEVANTO s.r.o. a na jejich základě správce daně neprokázal pochybnosti, jež by vyvracely pravost a průkaznost žalobcem doložených důkazů (k prokázání realizace reklamy pro žalobce společností ELEVANTO s.r.o.).

[36] Žalobce podle zdejšího soudu prokázal, že si u společnosti ELEVANTO s.r.o. prostřednictvím M. K. objednal reklamu, zaplatil a reklama byla realizována. Pokud není o realizaci plnění sporu a daňový subjekt doloží důkazní prostředky, prokazující od koho si plnění objednal, a že jej i zaplatil, pak ke zpochybnění takových důkazních prostředků může dojít v případě, pokud by svědci, jejichž věrohodnost by nebyla zpochybněna, jednoznačně popřeli pravost např. svých podpisů na smlouvách nebo by popřeli vystavení faktur s tím, že se subjektem neobchodovali či s ním nikdy nejednali. Nejasný a obecný obsah provedených svědeckých výpovědí však nelze přičítat k tíži žalobce jako daňového subjektu za situace, kdy tvrdí a především dokládá, že reklama na vozidlech byla realizována a dodavateli byla i zaplacená.

[37] V rámci odvolacího řízení žalovaný nesprávně nevyhodnotil čestná prohlášení (P. K. a J. G.) jako důkazní prostředky. Je sice pravdou, že pravdivost skutečností uvedených v listině (čestném prohlášení) nebyla osvědčena, ale s tím se měl žalovaný vypořádat v rámci

hodnocení důkazů, nikoliv takový důkaz *a priori* nepřipustit. Jak již bylo uvedeno výše, dle § 93 daňového řádu lze jako důkazního prostředku užít všech podkladů, které nejsou získány v rozporu s právním předpisem (jimiž lze ověřit rozhodné skutečnosti pro správné stanovení daňové povinnosti). Měl-li žalovaný pochybnosti o věrohodnosti tohoto důkazního prostředku, čemuž nasvědčuje jeho argumentace, měl případně J. G. vyslechnout jako svědka, pakliže by to bylo z nějakého důvodu potřebné.

[38] Odmítl-li žalovaný tento důkaz, pak se žalobce dostal do situace, kdy sice navrhl důkazy k prokázání svých tvrzení, ovšem žalovaný je nepřijal až v napadeném rozhodnutí. Poukazování na skutečnost, že žalobce sám výslech J. G. nenavrhl, tak není zcela přesné, protože žalobce v dané chvíli netušil, že důkaz bude odmítnut. Spíše mohl doufat v „dostatečnost“ tohoto důkazu, popř. v jeho nadbytečnost.

[39] Při posuzování čestného prohlášení o pravdivosti údajů pana J. G. žalovaný uvedl, že toto sdělení nemá oproti svědecké výpovědi téměř žádnou důkazní sílu a následně tuto listinu jako důkaz nepřijal. V případě, že správní orgán dokument jako důkaz nepřijímá, je nadbytečné hovořit o jeho důkazní síle, když nemůže být za důkaz označen. Naopak, pokud dokument má určitou důkazní sílu, přestože malou, je nutné, aby se s ním správní orgán vypořádal jako s důkazem. Žalovaný však toto neučinil a řízení i tak zatížil vadou, jež mohla mít za následek porušení práv žalobce.

[40] Pokud se daňový subjekt ve snaze rozptýlit pochybnosti správce daně snažil navrhovat důkazy, bylo v daném případě na místě, aby byl vyslechnut svědek J. G. S ohledem na obsah jeho čestného prohlášení má soud za to, že jeho výslechem a následným zhodnocením (jednotlivě i v souhrnu dalších důkazů) by žalovaný dostal povinnosti stanovené v § 1 odst. 2 daňového řádu, a postupoval by tak v souladu s cílem daňového řízení - správného zjištění a stanovení daně.

[41] Krajský soud závěrem poukazuje i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2016, č. j. 29 Af 43/2014-50, kterým rovněž zrušil rozhodnutí žalovaného ve věci žalobce, týkající se doměření daně z příjmu právnických osob. I přes odlišné principy uplatňované u daně z přidané hodnoty je třeba v nyní posuzované věci uvést, že i zde žalovaný vycházel z téměř shodných skutkových zjištění. Poukazované rozhodnutí bylo zdejším soudem zrušeno mimo jiné také z důvodů hodnocení důkazů žalovaným. V nyní projednávané věci rozhodl soud stejně a napadené rozhodnutí, i přes odlišnost daně, také zrušil.

VI. Závěr a náklady řízení

[42] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí žalovaného nezákonným. Krajský soud tak napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Především správce daně neprokázal, že by skutkový stav, týkající se daňové povinnosti i tvrzení žalobce, byl jiný, než jak vyplývá ze žalobcem předložených důkazních prostředků, a učinil tak chybné závěry (přitom skutečnosti vyvracející věrohodnost či správnost žalobcem vedených účetních evidencí, jakož i listin a dalších důkazních prostředků, uplatněných daňovým subjektem, prokazuje správce daně).

[43] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[44] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobce byl v řízení zastoupen obchodní společností, která vykonává daňové poradenství pomocí daňových poradců ve smyslu § 3 odst. 6 zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Odměna daňového poradce a náhrada hotových výdajů byla stanovena v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika) a tři paušální náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 3 x 3 100 Kč, a 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Protože je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona o DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. prosince 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu